

paa, og der er jo heller ingen, der ved, hvorledes Tiden vil udvikle sig.

Men det er jo klart, at vi maa en af to Veje, thi det, vi gennemførte for en halv Snæs Aar siden, var ikke en endelig Ordning, gav sig heller ikke ud for at være det. Vi afhjalp de værste, de mest iøjnefaldende Mangler. Den sidste ærede Taler beskyldte os for at lave Valggeometri. Det vil jeg nedlægge en bestemt Indsigelse imod. Jeg siger, det er en mærkelig Maade at lave Valggeometri paa, at man f. Eks. i København delte de enkelte Kredse i flere, hvor man absolut vidste, at Valgene maatte resultere i, at der kom adskillige flere Modstandere. Det er ikke Maaden at gøre Valggeometri, at man lægger Kredsene saaledes til rette, at der kommer flere Modstandere ind i Folketinget. Vor Hensigt var, som sagt, kun den at foretage en midlertidig Ordning, der afhjalp de værste og mest iøjnefaldende Mangler, og derfor kaldte vi den ogsaa midlertidig, andet har den ikke givet sig ud for at være, og andet er den heller ikke.

Med det stærkt voksende Indbyggerantal her i Landet erkende vi selvfølgelig, at vi snart maa komme til en anden Ordning, og vi have da Valget enten at gaa til en Grundlovsændring eller at gøre fuldt ud, hvad Grundloven fordrer, d. v. s. at forøge Antallet af Folketingets Medlemmer med ca. 40. Det anser jeg for at være uheldigt. Det anser jeg for upraktisk. I Forhold til den lille Nation, vi ere, forekommer det mig, at det Antal Folketingsmænd, vi have, er saa nogenlunde tilfredsstillende, saa nogenlunde tilstrækkeligt.

Jeg er derfor paa det rene med, at jeg vil give min Tilslutning til den anden Vej, den, som Konseilspræsidenten har foreslaaet, og jeg lægger med Tryghed denne Sag i Regeringens Haand og tvivler ikke om, at den i nær Fremtid vil gøre Alvor af at foretage et saadant Skridt, thi det forudsætter jeg selvfølgelig, at der ikke maa gaa ret mange Aar hen, inden Ministeriet holder sit Løfte. (*En Stemme*: „Ret mange Aar!“) Ja, hvor mange Aar, der skal hengaa, maa jeg overlade til Regeringen at bestemme, naar Tidspunktet er belejligt. I saa Henseende har jeg Tillid til det nuværende Ministerium. (Afbrydelse). Det har det ærede Medlem for Aarhus ikke. (Afbrydelse). Ja, det er jo en ærlig Sag at have Tillid eller Mistillid. Jeg bebrejder ikke de ærede Medlemmer, der have Mistillid; dette maa de om, men de maa lade mig have min Opfattelse af de forelliggende Forhold.

Det ærede Medlem, der har været Ordfører for Forslagsstillerne angaaende Forslag til Beslutning, har gentagne Gange baade i Aften- og i Formiddagsmødet omtalt Byernes Interesser, Byernes Krav, han har antydnet, at Industriens, Haandværkets og Handelens Repræsentanter kræve en yldigere Repræsentation. Det er nu mærkeligt, at samtidig med, at man paa den ene Side paaberaaber sig Grundloven og Grundlovens Bestemmelser, taler man i høj Grad mod Grundlovens Aand. Grundloven har sikkert ikke til Hensigt at appellere til Standsinteresser, til Standsforskjel, men det er det, de Herrer stadig slaa paa; de lægge jo for Dagen, at de ere mistornøjede med det nuværende Regimente. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte jo, at Regeringen efter hans Mening har et for agrarisk Præg, et for landligt Præg. Jeg vil herom sige, at jeg beklager, at man nu vil ægge op disse Modsætningsforhold her i Landet mellem Land og By, mellem Landboere og dem, som have andet Erhverv. Det forekommer mig ikke, at det er at handle i Grundlovens Aand, og jeg beklager det i høj Grad.

Det glædede mig derfor, at den sidste ærede Taler ogsaa tog Afstand derfra, idet han udtalte, at man helst skulde dele sig efter politiske Anskuelser, i Stedet for efter Standsinteresser; men det kan være, at det ærede Medlem tænker sig i Realiteten at naa det samme ad den Vej, det skal jeg lade staa hen, men jeg finder ikke, det er at tale i Grundlovens Aand, naar man saa stærkt pukker paa, at Byinteresserne tilsidesættes. Jeg vil gerne spørge: Hvor har man tilsidesat Byinteresserne? Ville de Herrer ikke nævne et Eksempel? Det forekommer mig, at naar man ser tilbage paa den Udvikling, som er foregaaet her i Landet i den Tid, vi have haft en fri Forfatning, er det jo fortrinsvis i den første Menneskealder, efter at vi havde faaet den, Byrepræsentanterne, som førte Ordet her, og de Ministre, som vi havde, og som vare udgaaede af det nationalliberale Parti, vare Mænd, som særligt hævdede Byinteresserne, og det maatte de, som særlig henholdt sig til Landboforholdene, finde sig i. De Forandringer, som ere foregaaede i de senere Aar, berettigede ikke nogen til at paastaa — synes jeg — at den Udvikling, som foregaar, er en Udvikling, der vil krænke Byerhvervene eller vil gaa Byinteresserne for nær. Det tror jeg, er urigtigt. Det er en Opfattelse, som jeg for mit Vedkommende vil ned-